

ΑΔΑΜΑΝΤΕΣ.

Ὁ ἀδάμας οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἄνθραξ ὅπως καὶ οἱ γαίνθρακες, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι εἶναι καθαρώτατος, ἀποκρυσταλωμένος καὶ σπανιώτατος. Καϊόμενος ἀφίνει τὸν αὐτὸν ὡς καὶ οἱ γαίνθρακες ἀνθρακίτην (coke), ἀλλὰ διὰ τὰ κατ' ἀπαιτεῖ θερμότητα κατ' ὑπερβολὴν ὑψωμένην. Πολλοὶ χημικοὶ προσεπάθησαν νὰ ἀποκρυσταλώσωσιν ἄνθρακα καθαρὸν, δηλαδὴ νὰ καταστεύωσιν ἀδάμαντας ἀλλὰ μέχρις ὥρας οὐδὲν κατόρθωσαν. Καὶ ἂν κατορθώσωσι δὲ ἡ ἀνθρωπότης ὀλίγον ἐκ τούτου θὰ ὠφεληθῆ, ἐπειδὴ ἡ σπανία αὕτη καὶ πολύτιμος ὕλη οὐδεμίαν ἄλλην πρακτικὴν χρησιμότητα ἔχει ἢ νὰ κόπτη ὑέλους.

Ἐπὶ ὀλοκλήρου τῆς γῆς τέσσαρες μόνον τόποι μέχρι τοῦ παρόντος εὐρέθησαν ὀπόθεν ἐξάγονται ἀδάμαντες. 1ον. Ἐν Ἰνδοσάνῃ εἰς τὰ ἀδαμαντωρυχεῖα τῆς Γολκόνδης καὶ Βιζαπούρης, τὰ ὁποῖα εἶναι καὶ τὰ ἀρχαιότατα. 2ον. Ἐν Βρασιλίᾳ εἰς τὴν Ἐπαρχίαν Μίναν Γεράνην, ἧς τὰ ἀδαμαντωρυχεῖα ἀνεκαλύφθησαν περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς δεκάτης ὀγδόης ἐκατονταετηρίδος. 3ον. Ἐν τῇ ὀρεινῇ χώρᾳ τῶν Οὐραλίων (Ῥωσία) εἰς τὸ κυβερνεῖον τοῦ Πέρμι, ὅπου ἀνεκαλύφθησαν τὸ 1831. Καὶ τελευταῖον ἐν τῇ Νοτίῳ Ἀφρικῇ, εἰς τὴν πολιτείαν τοῦ Ὁράγγη παρὰ τὸν ποταμὸν Βαάλ, ἐσχάτως ἀνακαλυφθέντα.

Εἰς Μίναν-Γεράνην τῆς Βρασιλίας ὑπάρχει χωρίον τι Ἰθάμβη καλούμενον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου μέχρι τῆς Συγκόρας, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Περουαγρουάσου (Βαχία), ἀπὸ 20° 19' μέχρι 13' νοτίου πλάτους, ἡ χώρα εἶναι ἀδαμαντοφόρος. Τοιαῦται προσέτι εἶναι καὶ αἱ ἐκβολαὶ τῶν ποταμῶν Δόκου, Ἀρασουάκη, Ἰεκιτιγγόγγα κ. λ. π. ὁ τελευταῖος μάλιστα οὗτος εἶναι πλουσιώτατος, δι' ὃ καὶ ἐν αὐτῷ γίνονται πολλαὶ ἐργασίαι. Ἀπὸ τοῦ ἀπριλίου μέχρι τοῦ ὀκτωβρίου μηνὸς τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ ἕνεκα τῆς ξηρασίας ὀλιγοστεύουσι τότε τὸ ρεῖθρόν του μεταστρέφεται ἐντὸς διώρυγός τινος ἐσκαμμένης ἀνω τῆς κοίτης τοῦ ποταμοῦ ἐπὶ προχώματος ἐκ σάκκων ἄμμου. Τὸ ἐντὸς μένον ὕδωρ δι' ἀντλιῶν ἐξάγεται ἢ δὲ κοίτη σκάπτεται κατὰ δύο ἢ τρία μέτρα βαθέως. Τὸ χῶμα ἐκεῖνο, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὑπάρχουσιν ἀδάμαντες εἶναι ἀργιλῶδες καὶ ὀνομάζεται ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων Κ α-

σκάλχο. Διαρκούσης τῆς ξηρασίας τὸ κασκάλχον τοῦτο ἐξάγεται καὶ μεταφέρεται εἰς τὸν τόπον ὅπου μέλλει νὰ πλυθῆ ἀκολούθως. Συμβαίνει ἐνίοτε ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ χώματος μετὰ τῶν ἀδαμάντων νὰ εὐρίσκηται καὶ χρυσός.

Ἀφοῦ παρέλθῃ ἡ ξηρασία καὶ φθάσει ἡ ἐποχὴ τῶν βρογῶν τότε παύει ἡ σὺναξις τοῦ ἀδαμαντούχου χώματος καὶ ἀρχεται ἡ ἐργασία του ἐν τῷ πλυστηρίῳ. Τὸ πλυστήριον, συνίσταται ἀπὸ πολλὰς σκάφας, κατεσκευασμένας ἢ μία εἰς τὸ πλευρὸν τῆς ἄλλης καὶ τοποθετημένας εἰς τρόπον ὥστε εἰς ἐκάστην ἐξ αὐτῶν νὰ δύναται νὰ εἰσέρχηται ὕδωρ ἀπὸ τὴν μίαν ἄκρην τῆς καὶ νὰ ἐξέρχηται ἀπὸ τὴν ἄλλην. Ἐπιστάτης τις καθήμενος ἐπὶ ὑψηλῆς ἑδρας ἐπιτηρεῖ ὅλους τοὺς εἰς τὴν ἐργασίαν καταγινομένου μαύρους· ἕκαστος τῶν ὁποίων ἀφοῦ μεταφέρῃ 20—25 ὀκάδας κοσκάλχον ἐντὸς τῆς σκάφης του, ἀφίνει τὸ ὕδωρ νὰ ῥέῃ δι' αὐτῆς, ταραττων αὐτὸ συγχρόνως ἕως οὗ τὸ χῶμα παρασυρθῆ καὶ τὸ διὰ τῆς σκάφης ὕδωρ ῥέῃ καθαρώτατον. Τότε τὸ ρεῦμα κλείεται τὰ δὲ μένοντα εἰς τὸν βυθὸν τῆς σκάφης ἐξετάζονται μετὰ μεγίστης προσοχῆς· ἐὰν εὐρεθῆ ἐντὸς αὐτῶν ἀδάμας, ὁ εὐρὼν αὐτὸν μαῦρος σηκώνεται καὶ κροτεῖ τὰς χεῖρας διὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν ἐπιστάτην, ὅστις μεταβαίνων, λαμβάνει τὸ εὐρεθὲν καὶ θέτει αὐτὸ ἐντὸς λεκάνης πλήρους ὕδατος. Τὸ ἑσπέρας ὅλοι οἱ εὐρεθέντες ἀδάμαντες παραδίδονται εἰς τὸν γενικὸν ἐπιστάτην, ὅστις τοὺς ζυγίζει, τοὺς καταγράφει, καὶ τοὺς βάλλει εἰς μέρος ἀσφαλές.

Οἱ εὐρισκόμενοι ἀδάμαντες εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μικροί· ἐκ 10,000 μόλις ὁ εἰς ἔχει βάρος 20 καρατίων (4 γραμ. γαλ. καὶ 240]1000) 8,000 δὲ ζυγίζουσιν ὀλιγώτερον τοῦ 1 καρατίου (ἤτοι 212]1000) ἢ δὲ ἀξία των δὲν ἐξαρτᾶται μόνον ἀπὸ τὴν διαφάνειάν των, (ἢ τὴν καθαρότητα τοῦ νεροῦ των, ὡς κοινῶς λέγεται) ἀλλὰ κυρίως ἀπὸ τὸν ὄγκον των. Διὰ νὰ ὀνομασθῆ ἀδάμας τις διακριμμένος πρέπει νὰ βαρῆ ἀρκετὰ καράτια, ὅταν δὲ ἔχη τὸ μέγεθος οὗ μικοῦ πτηνοῦ τότε τίθεται μετὰ τῶν σπανιστῶν καὶ διαφημίζεται. Πλὴν φημισμένοι τοιοῦτοι ἀδάμαντες εἶναι ὀλίγοι γνωστοί. Πρῶτος εἶναι ὁ τοῦ Παγιά τοῦ ἐν τῇ νήσῳ Βόρνεο Ματὰν ὅστις ἀκατέργαστος ζυγίζει 367 καράτια (75 γραμ.), δεῦτερος ὁ Κοχινούρ

(δρος φωτός) ὅστις ἀνήκεν εἰς τὸ στέμμα τῆς Λαχόρης καὶ, παραχωρηθεὶς εἰς τὴν Ἰνδικὴν Ἑταιρίαν, προσεφέρθη ὑπ' αὐτῆς εἰς τὸ στέμμα τῆς Ἀγγλίας· τὸ βάρος αὐτοῦ ἀκατεργάστου ἦτο 279 καράτια· κατεργασθεὶς ζυγίζει ἤδη μόνον 122 3/4. Τρίτος ὁ ἐπονομαζόμενος Ὁρλώφ, ὅστις κοσμεῖ ἤδη τὸ σκῆπτρον τῆς Ῥωσσίας· τούτου ὁ ὄγκος εἶναι ἴσος μὲ ὠοῦ περιστερᾶς τὸ δὲ βάρος του 193 καράτια. Τέταρτος ὁ τοῦ ποτὲ δουκὸς τῆς Τσακάνης, 193 καρατίων· καὶ τέλος ὁ ἐπονομαζόμενος ἀντιβαλεὺς τὸν ὁποῖον ὁ δούξ τῆς Ὁρλεάνης κατὰ τὴν ἀνηλικιότητα τοῦ Λουδοβίκου ιε'. ἠγόρασε παρ' ἀγγλοῦ τιμιος καλουμένου Πίτ· τούτου τὸ βάρος εἶναι 136 καράτια καὶ 1/2.

Ἡ λαμπρότης τοῦ ἀδάμαντος ἐξαρτᾶται πρὸ πάντων ἐκ τῆς κοπῆς ἢ κατεργασίας του (Taille)· ὥστε ἂν ἡ ἐργασία αὐτὴ δὲν ἐκτελεσθῆ καλῶς λείπει ἀπὸ τὸν ἀδάμαντα ἢ περιζήτητός του ἐκείνη λαμπρότης. Τοιοῦτον τι συνέβη καὶ εἰς τὸν περίφημον Κο-χι-νοῦρ, ὅστις μετὰ τὴν πρώτην του κατεργασίαν, ἐκτεθεὶς εἰς τὴν ἐν Λονδίῳ παγκόσμιον ἐκθεσιν ἐφαίνετο ὡς κοινὸν κρύσταλον. Μετὰ δευτέραν ὅμως κατεργασίαν ἀνεδείχθη εἰς τῶν ὠραιωτάτων ἀδαμάντων τοῦ κόσμου. Ἡ κατεργασία αὐτὴ ἦτο τόσο δύσκολος ὥστε ἔγεινε ἀνάγκη νὰ κατασκευασθῆ ἐπίτηδες δι' αὐτὸν μηχανή, τεσσάρων ἵππων δυνάμει, δι' ἧς, ἐργαζομένης δώδεκα καθ' ἑκάστην ὥραν, ἡ ἐργασία ἐτελειώθη εἰς τριάκοντα καὶ ὀκτὼ ἡμέρας.

Τὸ Ἀμστελδάμον τῆς Ὁλλανδίας εἶναι ἢ κατ' ἐξοχὴν πόλις τῆς κατεργασίας τῶν ἀδαμάντων. Ἐξ εἰκοσι χιλιάδων Ἑβραίων, αἵτινες κατοικοῦσιν ἐν αὐτῇ, αἱ δέκα ἀποκλειστικῶς καταγίνονται εἰς τοῦτο τὸ εἶδος. Ἐκτὸς τῆς Γενικῆς Ἑταιρίας τῶν ἀδαμαντοπωλῶν, ἧτις κέκτηται πολλὰς μηχανὰς στρεφούσας πλῆθος πρὸς κατεργασίαν τῶν ἀδαμάντων τροχῶν, ὑπάρχουσι καὶ πολλὰ ἄλλα καταστήματα. Εἰς τὰ ἐργαστᾶσια ταῦτα οἱ ἐργάται κάθονται κατὰ μῆκος τοῦ τοίχου ἔχοντες ἕκαστος ἐμπροσθέν του πλάκα μεταλλίνην κυκλοειδῆ (τροχόν), ἢ ὁποῖα στρέφεται μετὰ μεγάλης ταχύτητος ὀριζοντίως· μοχλὸς τις ἔχων εἰς τὴν ἀκρὰν του μίγμα τι, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου εἶναι τεθημένος ὁ ἀδάμας, κρατεῖ τὸν πολύτιμον λίθον στερεῶς ἐπὶ τοῦ τροχοῦ. Ἀφοῦ ὁ ἀδάμας

στερεωθῆ ἐντὸς τοῦ μίγματος εἰς τρόπον ὥστε μόνον τὸ πρὸς κατεργασίαν μέρος του νὰ ἦναι ἐκτὸς, ὁ ἐργάτης χύνει ἐπὶ τοῦ τροχοῦ κόνιν, προερχομένην ἐκ τῆς τριβῆς τῶν ἀδαμάντων μετ' ἀλλήλων, καὶ σταγόνας τινας ἐλαίου διὰ τῶν ὁποίων κατεργάζονται οἱ ἀδάμαντες.

Κοινῶς δύο σχήματα δίδονται διὰ τῆς κατεργασίας εἰς τὸν πολύτιμον τούτον λίθον, τὸ τοῦ ῥόδου (rose) καὶ τὸ λαμπρόνον (brillant.) Εἰς τὸ τοῦ ῥόδου λεγόμενον σχῆμα τὸ μὲν κάτω τοῦ ἀδάμαντος εἶναι πλατὺ τὸ δὲ ἄνω ὑψοῦται ὡς θόλος κεκομμένος εἰς εἴκοσι τέσσαρας ἐδρας. Εἰς δὲ τὸ λαμπρόνον τὸ ἄνω μέρος, τὸ ὁποῖον εἶναι καὶ τὸ τρίτον τοῦ ὄλου, παρουσιάζει ὀκτὼ κόγχας κεκομμένας εἰς τιγωνικὰς, ἢ ῥομβοειδεῖς ἐπιφανείας· τὸ δὲ κάτω, τὸ ὁποῖον εἶναι τὰ δύο τρίτα τοῦ ὄλου, εἶναι εἰργασμένον εἰς συμμετρικὰς ἐδρας ἀντιστοιχοῦσας πρὸς τὰς τοῦ ἄνω μέρους.

Ἡ τιμὴ τῶν ἀδαμάντων εἶναι ὑπέρογκος· ἐξαρτᾶται δὲ ἀπὸ τὴν διαφάνειαν, τὸ σχῆμα, τὴν λαμπρότητα, καὶ προπάντων τὸ μέγεθος· σήμερον ὁ καθαρὸς τιμᾶται 250 φράγκα τὸ καράτιον, οἱ δὲ προμνημονευθέντες ἐξετιμήθησαν πολλὰ ἑκατομύρια ἕκαστος. Οὕτως τὴν ὕλην ταύτην (ἧτις ὡς καὶ ἐν ἀρχῇ εἶπομεν, εἰς οὐδὲν ἄλλο πρακτικὸν δύναται νὰ χρησιμεύῃ εἰμὴ εἰς τὸ νὰ κόπητ ὑέλους) οἱ ἄνθρωποι καὶ ζητοῦσι καὶ μετὰ τοσοῦτου κόπου κατεργάζονται ὅπως καταστήσωσι λαμπρὰν καὶ τόσο ὑπερτιμῶσι, τοὺς δὲ ἀληθεῖς ἀδάμαντας, τὴν διάνοιαν καὶ τὴν καρδίαν των, αἵτινες δι' αὐτοὺς εἶναι τὸ πᾶν, οὔτε ἐπιμελοῦνται οὔτε λαμπρύνουσι καὶ ἐπομένως οὐδὲ ἐκτιμῶσιν αὐτάς!

ΝΕΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΚΑΙ ΩΦΕΛΙΜΑ.

Υπόγειος σιδηρόδρομος. Ἀγγέλλεται ὅτι ὅσον οὐπω ἄρχεται ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ ἡ κατασκευὴ ὑπογείου σιδηροδρόμου συνδέσοντος τὸ κάτω μετὰ τοῦ ἄνω τῆς πόλεως μέρους. Τὸ μῆκος τοῦ ὑπογείου τούτου σιδηροδρόμου ἔσται τεσσάρων περίπου μιλίων.

Μετατόπισις οἰκιῶν ἐν Χικάγῳ. Εἶναι συνηθέστατον εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς νὰ σηκώνονται διὰ μηχανῶν οἰκίαι ὀλόκληροι καὶ μεταφερόμεναι νὰ ἐναποτίθενται εἰς ἄλλας θέσεις, χωρὶς οὔτε κἂν οἱ ἐν αὐταῖς κατοικοῦντες νὰ διατα-

ράττωνται. Ἐν Χικάγῳ, πρὶν ἢ κατ' ἡ πόλις αὐτὴ, τὸ τοιοῦτον ἐφηρμώθη εἰς ὅλας τῆς σχεδὸν τὰς οἰκίας (1867—68) ἐπειδὴ τὰ ἐν ἀρχῇ ὠκοδομηθέντα ἐν αὐτῇ κτίρια εἶχον κτισθῆ χωρὶς νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν οἱ νόμοι τῆς ἀερίσεως καὶ τῆς ὑπονομοποιίας· τὴν αὐτὴν σειρὰν ἠκολούθησαν καὶ τὰ μετ' αὐτὰ, ἢ δὲ πόλις ταχέως ἐξαπλωθεῖσα κατέστη ἀνυπόφορος. Διὰ νὰ ἐξαλειφθῆ τὸ κακὸν τοῦτο ἦτο ἀνάγκη πᾶσαι σχεδὸν αἱ οἰκίαι τῆς πόλεως νὰ μετατοπισθῶσι συμφώνως πρὸς τοὺς νόμους τῆς ἀερίσεως. Τοῦτο ἐξετελέσθη διὰ δοκῶν μεγάλων καταλλήλως συνδεμένων καὶ ὑπὸ τοὺς τοίχους τεθημένων, ὑπὸ τοὺς ὁποῖους δοκοὺς ἐστρέφοντο κοχλῖαι (βίδαι). Ἐν ἐκ τῶν μεγίστων τῆς πόλεως ξενοδοχείων, τὸ γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα Βριξ, τὸ ὁποῖον εἶχε πρόσοψιν 180 ποδῶν, βάθος 80, ὄροφος πέντε, ἐχώρει 450 ξένους, καὶ ἐβάρει ὑπὲρ τὰς 20000 τόνους, ὑψώθη 4 πόδας καὶ δύο δακτύλους ἄνω τῶν θεμελίων του, χωρὶς νὰ διαταραχθῆ οὔτε εἰς τῶν ἐν αὐτῷ κατοικούντων διαρκούσης τῆς ἐργασίας, ἧτις ἐξετελέσθη εἰς ἡμέρας εἴκοσι καὶ ἐπτὰ. Ἄλλο ξενοδοχεῖον, Τρεμόν καλούμενον καὶ ἴσον μὲ τὸ προρρηθὲν κατὰ τὸ μέγεθος, ὑψώθη ἐπίσης ἀνευ δυστυχήματος. Οἱ κοχλῖαι (βίδαι), δι' ὧν ὑψώθη, εἶχον μῆκος δύο ποδῶν καὶ διάμετρον δύο ἡμισυ δακτύλων· τὸ μεσόστροφόν των ἦτο ἡμίσεως δακτύλου διάστημα καὶ εἰργάζοντο ἐπὶ σκληρῶν μετάλλων. Διὰ νὰ ὑψώθη τὸ ξενοδοχεῖον Brigg's ἐχρειάσθησαν 1480 τοιοῦτοι κοχλῖαι καὶ 600,000 κηρικῶν ποδῶν δοκοί. Διὰ παρομοίου τρόπου ὑψώθησαν ἐν Βοστώνῃ τὸ 1868 συνοικίαι ὀλόκληροι κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην αἱ οἰκίαι ὑψοῦντο ὁμοῦ ἀνὰ ἕξ.

Γάνωμα διὰ ψευδαργύρου (ζίγκου). Ὁ καθηγητὴς Βοτγέρος λέγει ὅτι ἂν τις θέλῃ νὰ περιβάλλῃ χαλκὸν ἢ ὀρείχαλκον διὰ μεταλλικοῦ ψευδαργύρου δύναται νὰ μεταχειρισθῆ τὴν ἐξῆς μέθοδον· θέτει ἐντὸς ἀγγείου πηλίνου λεπτῶς τετριμμένον ψευδαργυρον καὶ καλύπτει αὐτὸν μὲ πυκνὴν διάλυσιν ἁλατος ἁμμωνιακοῦ, ἐναποθέτει τὸ ἀγγεῖον ἐπὶ τῆς πυρᾶς ἐως ὅτου νὰ βράσῃ. Ἐχει τὸ χάλκινον ἢ ὀρείχαλκινον σκεῦος, τὸ ὁποῖον θέλει νὰ γανώσῃ, καλῶς κεκαθαρισμένον καὶ θέτει αὐτὸ ἐντὸς τοῦ ἀγγείου ἅμα τοῦτο βράσῃ· ὀλίγα λεπτὰ ἀρκοῦσιν ὅπως

παραχθῆ ἐπὶ τοῦ σκεύους λαμπρὸν μεταλλικὸν γάνωμα.

ΖΩΩΝ ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΣ.

Καί τοι ἡ μακροβιότης δὲν ἐκτείνεται ἐπὶ ζώων πολλῶν, ἐν τούτοις ὑπάρχουσιν εἶδη τινὰ καὶ ἄτομα φθάνοντα εἰς ἄρκετὰ μεγάλην ἡλικίαν. Μολονότι δὲ εἶναι ἀγνωστος ἡ ἡμέρα καθ' ἣν ἡ λέαινα τίκει τὸν σκύμνον τῆς, ἢ ὁ λύκος ἀποσυρόμενος εἰς τὸ βάθος σπηλαίου τινος ἐκπνέει, ὅμως πολλὰι περιστάσεις παρουσιάζονται δι' ὧν ἡ ἡλικία τῶν ζώων δύναται νὰ παρατηρηθῆ. Προσέτι οἱ ὀδόντες καὶ τὰ κέρατα εἰδῶν τινῶν δεικνύουσιν ὡς πρὸς ἔγγιστα τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς των.

Ὁ λαγῶς, ὁ δασύπους (κουνέλι) καὶ ὁ σκίουρος, ἐὰν διαφύγῃ τὸν διὰ τοῦ κυνηγοῦ θάνατον, φθάνουσι τὸ ἑβδομον ἔτος. Ἡ μέση ἡλικία τῆς ἀλώπεκος εἶναι ἐκ δώδεκα μέχρι δεκαπέντε ἐτῶν· ἡ γαλῆ ζῆ περίπου δεκαπέντε, ὁ δὲ λύκος ἀπὸ δεκαπέντε ἕως εἴκοσι. Ὁ ἵππος, ὁ ἡμερος, δὲν ζῆ πλέον τῶν εἴκοσι ἢ εἴκοσι πέντε ἐτῶν, ὁ δὲ ὄνος φθάνει περίπου τὴν αὐτὴν ἡλικίαν. Ὁ ἵππος τοῦ Οὐελλιγκτῶνος «Κοπεγχάγης» λέγεται ὅτι ἔζησεν εἴκοσι ἐπτὰ ἔτη. Πλὴν ὁ ἄγριος ὑποτίθεται ὅτι ζῆ πολὺ περισσότερα· μάλιστα ἀναφέρεται καὶ παράδειγμα ἵππου ἡμέρου (παράδειγμα ἕκτακτον), ζήσαντος ἐξήκοντα δύο ἔτη. Χοῖροι ἔζησαν περὶ τὰ τριάκοντα ἔτη, πλὴν γενικῶς ἡ διάρκεια τῆς ὑπάρξεως αὐτῶν εἶναι πολὺ μικρότερα. Ἡ κάμηλος ἀναπτύσσεται εἰς πέντε ἔτη, ζῆ τεσσαράκοντα ἢ πεντήκοντα, καὶ ἐνίοτε φθάνει καὶ ἑκατόν.

Ὁ κύων δὲν εἶναι πλέον τόσο ζωηρὸς κατὰ τὸ ἕκτον ἢ ἑβδομον τῆς ζωῆς αὐτοῦ ἔτος, ὁπότε ἤδη καὶ παρήλθεν ἡ νεότης του. Τρίχες λευκαὶ ἀρχίζουσι ἐπ' αὐτοῦ νὰ φαίνονται κατὰ τὸ τέλος τοῦ ὀγδόου του ἔτους, πρὸ πάντων περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εἰς τὰς γωνίας τοῦ στόματός του. Τὰ τοιαῦτα σημεῖα πληθύνονται μέχρι τοῦ ἐνδεκάτου ἢ δωδεκάτου ὁπότε καὶ ἡ ἐξασθένεις συνηθῶς ἀρχεται καὶ τοσοῦτον ταχέως προχωρεῖ ὥστε περὶ τὸ δέκατον τέταρτον τὸ ζῶον εἶναι φορτεῖον εἰς ἑαυτὸ καὶ βάρος εἰς τοὺς ἄλλους. Κύνες ὅμως ἔζησαν καὶ εἴκοσι ἔτη.

Ἡ μέση ἡλικία τῶν προβάτων δὲν υπερβαίνει τὰ δέκα ἔτη. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο τὸ ζῶον ζῆ, γεννᾷ καὶ ἀνθεῖ. Ἐν τούτοις ὑπάρχουσι παραδείγματα μεγαλειέρας ἡλικίας. Ὁ Σομερβίλλης ἀναφέρει κρινὸν ἰσπανικὸν ὅστις ἀπέθανε δέκα τριῶν ἐτῶν. Ἀναφέρεται ἀμνάς, ἣτις ἐγέννησεν ἀμνοὺς δύο κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς κουράς· αὐτὴ λέγεται ὅτι ἐγέννα ἀνά δύο καὶ δις τοῦ ἔτους, ἐπὶ δεκαπέντε ἔτη ὀλόκληρα, καὶ ὅτι ἐπὶ δύο ἀκόλουθα ἔτη ἐγέννα ἀκόμη ἀλλ' ἔνα μόνον. Τὰ πρόβατα τὰ ὁποῖα οἱ ὄρειοι ποιμένες μεταχειρίζονται ὅπως ὁδηγῶσι τὸ ποιμνιον εἰς μέρη ἔρημα λέγεται ὅτι ζῶσιν εἴκοσι περίπου ἔτη.

Αἱ ἀγελάδες ζῶσι κατὰ μέσον ὄρον δέκα πέντε ἔτη· δακτύλιοι περὶ τὰ κέρατά των δεικνύουσι τῶν ἐτῶν τὸν ἀριθμὸν κατὰ τὸ τέταρτον τῆς ἡλικίας αὐτῶν ἔτος εἰς τοιοῦτος δακτύλιος σχηματίζεται περὶ τὴν ῥίζαν ἐκάστου κέρατος καὶ ἀνά πᾶν νέον ἔτος καὶ νέος δακτύλιος προστίθεται. Οὕτω προσθέτοντες τρία ἔτη εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν δακτυλίων εὐρίσκομεν τὴν ἡλικίαν τοῦ ζώου.

Ἡ ἄρκτος σπανίως υπερβαίνει τὰ εἴκοσι. Ὁ ῥινόκερος ἐγνώσθη ὅτι δὲν ζῆ ἐπὶ πλέον ἴσως δὲ καὶ ὁ λέων, ἀν καὶ κηρύττεται ζῶον μακρόβιον, δὲν τὰ υπερβαίνει πολὺ. Ἐν τούτοις ὑπάρχουσι παραδείγματα λεόντων οἵτινες ἔζησαν ἐβδομήκοντα· ὁ κατὰ τὸ 1760 ἐν Λονδίῳ ἀποθανὼν, οὗ τὸ ὄνομα Παμπίνιος, ἦτο υπερεβδομηκοντούτης. Ἐκ πάντων τῶν ἐπὶ τῆς γῆς μαστοφόρων ὁ ἐλέφας φαίνεται ὁ μακροβιώτατος ὡς υπερβαίνων πολλάκις τὰ ἑκατὸν. Εἰς μάλιστα διακεκριμμένος ἐλέφας λέγεται ὅτι ἔζησε πολὺ περισσότερον. Ὅτε ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος κατέκτησε τὰς χώρας τοῦ Πύρου, ἐνός τῶν βασιλέων τῆς ἀνω Ἰνδίας, ἔλαβε μέγαν τινὰ ἐλέφαντα παρὰ τοῦ νικηθέντος βασιλέως, ὠνόμασεν αὐτὸν Αἴαν, καὶ ἀφιέρωσεν εἰς τὸν ἥλιον, θέσας δὲ ἐπ' αὐτοῦ τὴν ἐπιγραφὴν «Ἀλέξανδρος ὁ υἱὸς τοῦ Διός, ἀφιέρωσε τὸν Αἴαντα τῷ Ἠλίῳ», ἀφῆκεν αὐτόν. Λέγεται ὅτι τὸ ζῶον εὐρέθη φέρον ἐπ' αὐτοῦ τὴν ἐπιγραφὴν τριακόσια πενήκοντα μετὰ ταῦτα ἔτη. Τοῦτο ἦναι ἀβέβαιον· ἀλλ' ὁ ἐλέφας ἀν καὶ δὲν ἦναι ὁ βασιλεὺς, εἶναι ὅμως ὁ Μαθουσάλας τῶν τετραπόδων.

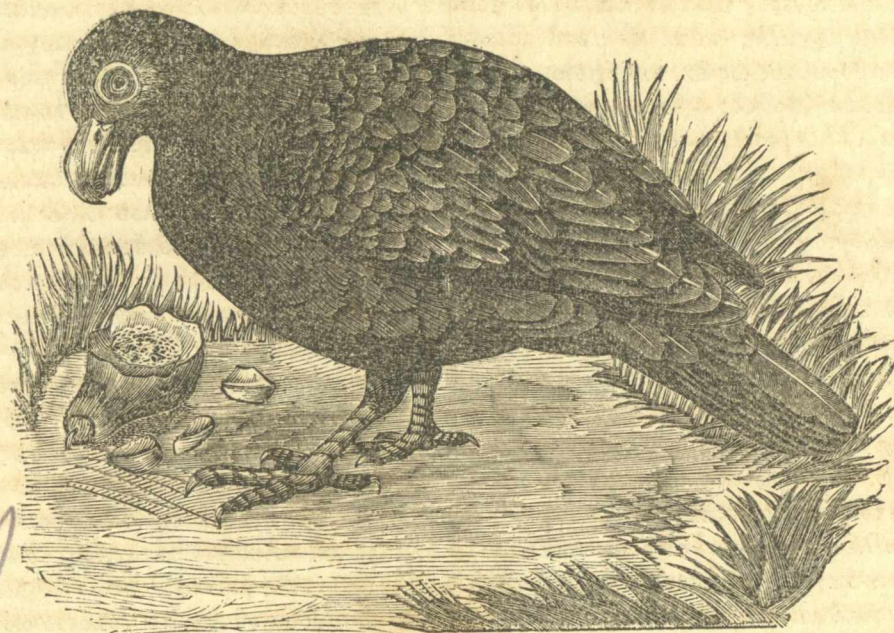
Ὁ βασιλεὺς τῶν πτηνῶν ἀετὸς, υπερβαίνει πολλὰ τῶν πτερωτῶν κατὰ τὴν μακρο-

βιότητα. Εἰς ἐν Βιέννη κρατούμενος ἀπέθανε ἑκατὸν καὶ τέσσαρα ἔτη μετὰ τὴν σύλληψίν του. Ὁ κόραξ φημίζεται ἐπίσης ὡς ζῶον αἰῶνα ὀλόκληρον. Πλησίον τῆς Σελθόρνης ζεύγος κοράκων ἔστησε τὴν φωλεάν του ἐπὶ γηραιᾶς τινὸς δρυὸς ἐπὶ τόσον χρόνον ὥστε κατήντησε τὸ δένδρον νὰ ὀνομάζεται κορακόδενδρον. Ἀλλ' ὁ τῶν κύκνων βίος διαρκεῖ ἑκατὸν πενήκοντα καὶ περὶ πλέον ἔτη. Ἡ μελωδία τοῦ ἐκπνεόντος κύκνου ἣτις ἄλλοτε κοινῶς ἐπιστεύετο, καὶ ἐξ ἧς παρήχθη ἡ παροιμία «κύκνιον ἄσμα», ἤδη ἀπεδείχθη ὅτι μόνον ἐν τῇ ἀρχαίᾳ μυθολογίᾳ πρέπει νὰ καταταχθῆ· ἐπειδὴ δὲ εἶναι σπανιώτατον νὰ εὕρεθῃ τις πλησίον τοῦ πτηνοῦ κατὰ τὰς τελευταίας αὐτοῦ στιγμὰς, αἱ προσωπικαὶ παρατηρήσεις ἔχουσι μεγάλην ἀξίαν. Κύκνος τις αἰσθανθεὶς φαίνεται τὴν προσεγγίσειν τοῦ θανάτου ἀντὶ νὰ ζητήσῃ καταφύγιον ἀφῆκε τὸ ὕδωρ, καὶ ἐκάθησε παρὰ τῆς λίμνης τὸ χεῖλος. Μετ' οὐ πολὺ κατήντησε τόσον ἀσθενὴς ὥστε δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ κρατῇ τὸν μακρὸν λαιμὸν του. Ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν, προσεπάθησε ν' ἀνεύρῃ τὰς πρώην δυνάμεις· τὴν ἐκίνησε καὶ πάλιν καὶ πάλιν προσεπάθησεν· ἀλλὰ τέλος ἀποκαμῶν ἔθεσε αὐτὴν μετὰ χάριτος ἐπὶ τῆς χλόης, ἀφῆκε τὰς πτέρυγας του νὰ ανοιχθῶσι, καὶ ἐξέπνευσεν, οὐδεμίαν ἀφήσας παραπονετικὴν φωνὴν οὔτε καὶ τὴν συνηθισμένην φωνὴν του.

Ἐκ τῶν ἰχθύων ὁ κυπρίνος (σαζάνι) εἶναι ἀξιοσημειώτος διὰ τὴν μακροβιότητά του. Εἰς τὸ Chantilly διατηροῦντο κυπρίνοι ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν ἔτη, πολὺ ἐξ αὐτῶν ἐφαίνοντο παλαιοὶ ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας καὶ τόσον ἡμεροὺς ὥστε ἅμα ὁ τροφοδοτῶν ἐκάλει αὐτοὺς ἤρχοντο· ὁ λύκος, (ἰχθὺς ποτάμιος) ἐθεωρεῖτο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὡς μακροβιότατος, νεώτεροι δὲ παρατηρήσεις ἐπεκύρωσαν τὰς μαρτυρίας Ἡλινίου τοῦ πρεσβυτέρου. Ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ Ήωνάτου ὅτι εἰς ἔζησε περὶ τὰ ἐννεμήκοντα ἔτη, ἀλλὰ τὸ μάλλον ἑκτακτον παράδειγμα τῆς μακροβιότητος αὐτοῦ ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ Γεσνέρου. Κατὰ τὸ 1497 ἰχθὺς τοιοῦτος συνελήφθη ἐν Θαμβρούνη τῆς Σουαβίας, φέρων δακτύλιον ὀριχάλκινον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦτο κεχαραγμένη ἐπιγραφὴ, γράμμασιν ἐλληνικοῖς, «Ἐγὼ εἰμι ὁ ἰχθὺς ὁ πρώτιστος πάντων ῥιφθεὶς ἐν ταύτῃ τῇ λίμνῃ διὰ χειρὸς τοῦ τῆς οἰκουμένης Κυβερνήτου Φρειδερίκου τοῦ Β'. τῆν

ἤτην Ὀκτωβρίου 1250». Ὁ ἰχθὺς λοιπὸν ἦτο 247 ἐτῶν ἡλικίας καὶ λέγεται ὅτι ἐζύγισε 350 λίτρας. Ὁ σκελετὸς αὐτοῦ, 19 ποδῶν

τὸ μῆκος, ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐφυλάττετο ἐν Μανχεῖμ ὡς περιεργόν τι τῆς φυσικῆς ἱστορίας.

ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ ΟΔΟΝΤΟΡΑΜΦΟΣ Ἡ ΜΙΚΡΑ ΔΟΔΩ.

Τὸ σπανιώτατον τοῦτο πτηνὸν εἰς οὐδὲν ἄλλο μέρος τοῦ κόσμου εὐρίσκειται εἰμὴ μόνον εἰς τὰς Σαμόας ἢ τῶν Θαλασσοπόρων τὰς νήσους, κειμένας πρὸς τὰ νότια τοῦ Εἰρηρηνικοῦ ὠκεανοῦ· ὠνομάσθη δὲ Μικρὰ Δοδῶ (*Didunculus striginosus*) διότι πολὺ συγγενεὺς πρὸς τὸ περίφημον Δοδῶ, τὸ ὁποῖον ἤδη ἐξέλειπεν. Εἶναι δὲ τόσον σπάνιον ὥστε μετὰ μεγίστης δυσκολίας εὐρίσκειται, καὶ ὀλίγοι ἐκ τῶν ἰθαγενῶν τῶν νήσων εἶδον αὐτὸ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς των. Κάποτε γέρων τις ἀπαντᾷται ἐνθυμούμενος ὅτι ἄλλοτε εὐκόλως συνελαμβάνετο καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς τροφὴν πρέπουσα εἰς μεγάλους ἀρχηγούς, σήμερον ὅμως ἡ ἡμέρα τῆς τελείας ἐξαλειψέως του πλησιάζει.

Τὸ πτηνὸν τοῦτο κάθηται εἰς τὰ κάτω τῶν κορμῶν ἢ πρὸς τὰς ῥίζας τῶν δένδρων καὶ ὡς ἐκ τούτου εὐκόλως γίνεται θῦμα τῶν ἀγρίων γαλῶν, αἵτινες εἶναι πολυπληθεῖς εἰς τὰς Σαμόας, ἀν καὶ εἰσῆχθησαν ἐσχάτως εἰς αὐτάς. Κατὰ τὰ τελευταῖα δέκα ἔτη ὀ-

λίγιστα μόνον (6 ἢ 7) ἐκ τῶν πτηνῶν τούτων συνελήφθησαν καὶ ταῦτα διὰ μεγάλης ἐρεύνης καὶ πολλοῦ μόχθου. Συλλαμβάνονται δὲ κυρίως ἢ ὅταν ἦναι πολὺ μικρὰ, πρὶν δηλαδὴ πτερωθῶσιν, ἢ ὅταν κάθηται ἐπὶ τῶν ὠν των, τὸ ὁποῖον πρᾶττουσιν ἐναλλάξ καὶ τὸ θῆλυ καὶ τὸ ἄρρεν. Οἱ Πολυνήσιοι τῶν Σαμῶν ὀνομάζουσι αὐτὰ Μανου-μέα· σημαίνουσιν τῆς μὲν λέξεως μανου, ζῶον καὶ πρὸ πάντων πτηνῶν, τῆς δὲ μέα βαθὺν κιτρινωπὸν, οἷον εἶναι τὸ χρῶμα τῶν ξηρῶν φύλλων. Τὸ μῆκος τοῦ πτηνοῦ εἶναι περίπου δώδεκα δακτύλων, ἐπιλαμβανομένης τῆς οὐρᾶς καὶ τῆς κεφαλῆς· καὶ τὸ πλάτος αὐτοῦ περίπου τὸ αὐτὸ ἀπὸ ἄκρας εἰς ἄκρας τῶν ἐξηλωμένων του πτερυγῶν. Ἡ κεφαλὴ του εἶναι κεφαλὴ πτηνοῦ ἀρπακτικοῦ τὸ δὲ σῶμά του περιστερᾶς σῶμα. Κατὰ τὸ σχῆμα τοῦ ῥάμφους του καὶ τινὰ ἄλλα διαφέρει ἀπὸ ὅλα τὰ γνωστὰ τῶν πτηνῶν εἶδη. Τὸ ἄνω μέρος (χεῖλος) τοῦ ῥάμφους του εἶναι κυρτὸν καὶ πολὺ ἀγκυ-

λωτόν εις τὴν ἄκραν· τὸ δὲ κάτω εἶναι οἰωνὶ κεκομμένον καὶ ἐφαρμόζεται ἀκριβῶς ἐν τὸς τῆς κοιλότητος τοῦ ἄνω. Τρεῖς καλῶς διακεκριμένοι ὀδόντες εὐρίσκονται ἀπὸ τὸ ἐν καὶ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ κάτω τούτου χείλους. Ἐπὶ τῶν πλευρῶν τοῦ ἄνω χείλους ὑπάρχει μεμβράνη ἐντὸς τῆς ὁποίας εἶναι οἱ μακροὶ του ῥώθωνες. Ἡ τῶν πτερυγῶν του δύναμις εἶναι μεγάλη, περὶ δὲ μετὰ ἰδιαιτέρου τινος θορύβου, ὡς ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγεννήθη ἡ Σαμοακὴ φράσις «θορυβώδης ὡς τὸ Μανου-μέα». Ἀξιοσημειώτως εἶναι προσέτι ὁ τρόπος τοῦ βαδίσματός του, καθ' ὃ παράγεται βαρῦς τις ἤχος. Τὸ πτηνὸν τοῦτο τρέχει προσέτι πολὺ ταχέως. Ὅταν ἦναι νέον, πρὶν ἢ ἀναπτυχθῆ καλῶς ἡ ῥάχη του, τὸ ἄνω μέρος τῶν πτερυγῶν καὶ τῆς οὐρᾶς του εἶναι ἐρυθρομέλανα καθ' ὑπερβολὴν στυλινὰ καὶ ὠραιότατα. Ἡ κεφαλὴ, ὁ λαιμὸς καὶ τὸ στήθος του ἔχουσι τὸ χρῶμα τῶν τῆς ἐλαίας φύλλων· τὰ σκέλη καὶ οἱ πόδες του εἶναι λαμπρὰ πορφυρᾶ· τὸ ῥάμφος του ἔχει χρῶμα πορτοκαλλίου ἐστιγματισμένου διὰ κιτρινωπῶν λευκωμάτων· οἱ ὄνυχές του εἶναι λευκοὶ κιτρινωποὶ· περὶ τοὺς ὀφθαλμούς του ὑπάρχουσι λαμπροὶ κύκλοι ἔχοντες χρῶμα πορτοκαλλίου ἢ δὲ ἶρις αὐτῶν εἶναι μελανή.

ΚΥΡΙΩΤΑΤΑ ΕΞΑΓΟΜΕΝΑ

ΕΚ ΤΗΣ ΚΑΤΑΝΟΗΣΕΩΣ
ΤΩΝ ΑΣΣΥΡΙΑΚΩΝ ΕΠΙΓΡΑΦΩΝ.

B

Ἐκ τῆς τετάρτης τῶν Βασιλειῶν βίβλου (κεφ. ιζ'. καὶ ιζ'. 9) μανθάνομεν ὅτι ἐπὶ τῆς βασιλείας Ὡσιέ υἱοῦ τοῦ Ἡλᾶ βασιλέως τῆς Σαμαρείας ἀνέβη Σαλμανασάρ ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀσσυρίας κατὰ τοῦ Ἰσραὴλ, ὁ δὲ Ὡσιέ ἔγεινεν εἰς αὐτὸν ὑποτελῆς φόρου. Μετ' ὀλίγον ὁμοῦς συμμαχήσας οὗτος μετὰ τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Σὼ ἠρνήθη τὴν πληρωμὴν τοῦ φόρου εἰς τὸν Ἀσσύριον, ὅστις ἐλθὼν πάλιν κατὰ τοῦ Ἰσραὴλ ἐπολιόρησε τὴν Σαμάρειαν, ἥτις μετὰ τριετῆ πολιορκίαν ἐκυριεύθη τὴν πτῶσιν τῆς Σαμαρείας ἠκολούθησεν ἡ αἰχμαλωσία καὶ μεταίχεσία τῶν Ἰσραηλιτῶν εἰς τὴν Ἀσσυρίαν καὶ Μηδίαν, (οὐχί, ἐννοεῖται, ἢ τῶν Ἰουδαίων εἰς Βαβυλῶνα), κατὰ τὸ ἐννατον καὶ τελευταῖον ἔτος τῆς βασιλείας τοῦ βασιλέως αὐ-

τῶν Ὡσιέ. Ταῦτα ἐκ τῆς Γραφῆς. Ἐκ δὲ τῶν Ἀσσυριακῶν ἐπιγραφῶν μανθάνομεν προσέτι ὅτι ναὶ μὲν ἡ Σαμάρεια ἐπολιορκήθη ὑπὸ τοῦ Σαλμανασάρου, διαρκούσης ὁμοῦς τῆς πολιορκίας αὐτῆς ὁ βασιλεὺς οὗτος ἀπέθανεν, ἢ δὲ πόλις ἐκυριεύθη κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τοῦ διαδόχου αὐτοῦ Σαργού. Κατὰ τὸν Ἀσσυριακὸν «κανόνα», ἢ κατάλογον τῶν βασιλικῶν ὀνομάτων, ὁ Σαργὸν οὗτος ἀνέβη ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Νινευῆ τὸ τεσσαρακοστὸν δεύτερον ἔτος περιφήμεῖ τινός ἐκλείψεως συμβάσης κατὰ τὸν μῆνα Σιβᾶν (Ἰούνιον)· ἢ ὁποία ἐκλείψις ὑπολογισθεῖσα ὠρίσθη τὴν 3]15 Ἰουνίου 763· ὥστε μετὰ τεσσαράκοντα καὶ δύο ἔτη, ἦτοι τὸ 721 μ. Χ. ἦτο τὸ πρῶτον τῆς βασιλείας τοῦ Σαργού ἔτος ὁπότε ἐκυριεύθη καὶ ἡ Σαμάρεια. Καὶ τοῦ Πτολεμαίου δὲ ἡ Βαβυλωνίος χρονολογία ἐνουμένη μετὰ τῶν ἐν τῇ τετάρτῃ τῶν Βασιλειῶν βίβλω ἀριθμῶν τὸ αὐτὸ ἔτος δεικνύει. Μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς πόλεως ἤχθησαν ὑπὸ τοῦ Σαργού εἰς αἰχμαλωσίαν κατὰ τὰς ἐπιγραφὰς 27,280 ἐκ τῶν κατοίκων τῆς Σαμαρείας, οἵτινες μετακίσθησαν εἰς τὰς πόλεις τῆς Ἀσσυρίας καὶ τῶν Μήδων.

Ὁ Σαργὸν οὗτος, τοῦ ὁποίου μόνον τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ Προφήτου Ἡσαίου ἐγινώσκομεν, ἐβασίλευσεν ἀπὸ τὸ 722-705. Περὶ αὐτοῦ οὐδεὶς ἐκ τῶν ἱστορικῶν ἀναφέρει τι· ἐκ τῶν ἐπιγραφῶν του ὁμοῦς μανθάνομεν ὅτι ἦτο ὁ πατὴρ τοῦ Σενναχερίβ καὶ μέγας κατακτητῆς, ὅτι ἐπολέμησεν εἰς Βαβυλωνίαν Σουσιανὴν Μηδίαν, Κιλικίαν, Φιλισταίαν καὶ τὰ σύνορα τῆς Αἰγύπτου, ὅτι ἔκτισε μεγάλην τινα πόλιν πλησίον τῆς Νινευῆ, εἰς ἣν ἔδωκε τὸ ὄνομά του καὶ ὅπου κατεσκεύασεν ὄλην ἐκείνην τὴν σειρὰν τῶν μνημείων, τὰ ὁποῖα εἰς Χόρσαβαδ ὁ κ. Βόττας ἀνεκάλυψε (1) καὶ τὰ ὁποῖα σήμερον εἶναι τὸ καύχημα τῆς Ἀσσυριακῆς συλλογῆς τοῦ Λούβρου. Ἐκ τῶν αὐτῶν προσέτι ἐπιγραφῶν μανθάνομεν ἰδιαιτέρως ὅτι ἀφοῦ ἐκυρίευσεν τὴν πόλιν Γάζαν παρῆλθον ἔτη τινὰ καὶ ἡ πόλις Ἀζωτος ἀπεστάτησεν, ἀλλ' ἀμέσως πολυορκηθεῖσα ὑπετάγη· ὡς ἐκ τούτου δὲ ἐλθὼν ὁ Σαργὸν εἰς σύγκρουσιν μετὰ τῶν δυνάμεων τοῦ Σεβέκ, σουλτάνου τῆς Αἰγύπτου καὶ Αἰθίοπος τὴν καταγωγὴν, ὅστις ἐβασίλευε καὶ ἐπὶ τῶν δύο χωρῶν, καὶ νική-

(1) Σελ. 12.

σας αὐτὸν παρὰ τὴν Ῥαφίαν, εἰς τὰ σύνορα τῆς Αἰγύπτου, ἐδέχθη τὴν περὶ ὑποταγῆς πρεσβείαν τῆς Αἰθιοπίας καὶ Αἰγύπτου, τὰ ὁποῖα παραβαλλόμενα μετὰ τὸ εἰκοστὸν τοῦ Ἡσαίου κεφάλαιον θαυμασίως κηρύττουσι τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς προφητείας.

Ἐκ τῶν αὐτῶν ἐπιγραφῶν προσέτι μανθάνομεν ὅτι ὁ Μερωδᾶχ Βαλαδᾶν βασιλεὺς τῆς Βαβυλωνος ἦτο σύγχρονος τοῦ Σαργού κατὰ τὰ δώδεκα πρῶτα ἔτη τῆς βασιλείας τοῦ τελευταίου τούτου (721—710), ὅτι ἦτο εἰς μέγαν κίνδυνον νὰ πάθῃ ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ὅτι τέλος ἀπεδιώχθη τοῦ θρόνου του ὑπὸ τοῦ Ἀσσυρίου, ὅστις ὑπέταξε τὴν Βαβυλῶνα καὶ κατέστησεν αὐτὴν ἐξάρτημα τῆς βασιλείας του. Τὰ κατὰ τὴν ἀσθένειαν τοῦ βασιλέως Ἐζεκίου καὶ τὴν ἀνάρρωσιν αὐτοῦ, τὰ περὶ τῶν ἐκ Βαβυλωνος ἐλθόντων εἰς Ἱερουσαλήμ πρέσβειων ὅπως συγχαρῶσι τὸν βασιλέα τῶν Ἰουδαίων ἐκ μέρους τοῦ Μερωδᾶχ Βαλαδᾶν, τὰ περὶ τῶν θησαυρῶν οὓς ὁ Ἐζεκίας πρὸς αὐτοὺς ἔδειξε καὶ ἠλέγχθη ἔπειτα πικρῶς διὰ τοῦτο ὑπὸ τοῦ Ἡσαίου εἶναι μετὰ τὸσαύτης χάριτος καὶ δραματικοῦ τρόπου ἐν τῇ Γραφῇ γεγραμμένα ὥστε οὐδέποτε ἐξαλείφονται ἀπὸ τῆς μνήμης τοῦ καὶ ἅπαξ ἀναγνῶντος αὐτά (2)· ἀλλ' ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς εὐρίσκομεν καὶ τὸν λόγον τῆς ἀποστολῆς τῶν πρέσβειων ἐκείνων. Ὁ κύριος αὐτῶν, ὁ Μερωδᾶχ Βαλαδᾶν, ἠπειλεῖτο μέγਾਲως νὰ ἐκθρονισθῆ· λοιπὸν εἶχεν ἀνάγκην συμμαχῶν, ὅθεν ἐπέδιωκε τὴν φιλίαν τοῦ βασιλέως τοῦ Ἰούδα καὶ τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου· ἴσως δὲ τοῦτο ἐπέσπευσε καὶ τὴν καταστροφὴν του, τὴν ὁποῖαν ὁ Σαργὸν ἐφιλοτιμήθη νὰ καταστήσῃ γνωστὴν καὶ εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεάς.

Τὸν Σαργὸν διεδέχθη ὁ υἱὸς αὐτοῦ Σενναχερίβ, ὅστις εἶναι ὁ περιφημότερος τῶν Νινευητῶν βασιλέων. Οὗτος κατὰ τὸν «κανόνα» ἐβασίλευσεν ἀπὸ τοῦ 705 μέχρι τοῦ 681 π. Χ. καὶ ἐπράξε πολλὰ καὶ μεγάλα. Ἐκτὸς τῶν ἄλλων του πράξεων ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς ἀναφέρεται καὶ ὅτι κατὰ τὴν τετάρτην αὐτοῦ ἐκστρατείαν, τὴν ὁποῖαν τὸ 701 π. Χ. ἐπεχείρησε κατὰ τῆς Συρίας, αἱ φοινικικαὶ πόλεις Τύρος, Σιδῶν, Ἀκκη, Σαρπητὰ καὶ πολλαὶ ἄλλαι προσέφερον εἰς αὐτὸν τὴν ὑποταγὴν των· ὅτι ἡ Ἀζωτος, ἢ

(2). Βασιλ. Δ'. κ'. Ἡσαίας 26'.

Μωάβ, ἢ Ἀμμὼν, καὶ ἡ Ἐδῶμ, ἐπλήρωσαν εἰς αὐτὸν φόρον, ὅτι ἡ Ἀσκάλων, Ἰόππη καὶ τρεῖς ἄλλαι ἐκυριεύθησαν· ὅτι οἱ στρατοὶ τῶν Φιλισταίων, Αἰγυπτίων καὶ Αἰθιοπῶν κατεστράφησαν· καὶ ὅτι μετὰ ταῦτα ὁ Σενναχερίβ ἐβάδισε κατὰ τοῦ Ἐζεκίου βασιλέως τοῦ Ἰούδα, κατὰ τοῦ ὁποίου παραπονούμενος λέγει ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς· «δὲν ἤθελε νὰ ὑποταχθῆ (ὁ Ἐζεκίας) εἰς τὸν ζυγόν μου» ὅθεν «ἐβάδισα κατ' αὐτοῦ καὶ διὰ τῆς βίας τῶν ὀπλων καὶ τῆς ἰσχύος τῶν δυνάμεων μου ἐκυρίευσά τεσσαράκοντα ἕξ ἐκ τῶν ὀχυρῶν πόλεων (τοῦ Ἰούδα) ἐκ δὲ τῶν μικροτέρων πόλεων τῶν περὶ αὐτὰς ἐκυρίευσά καὶ κατέστρεψά ἀναριθμήτους.» Ἐκ τῶν διαφορῶν τούτων πόλεων λέγεται ὅτι «συνέλαβε 200,150 ἀνθρώπους, γέροντας καὶ νέους, ἀνδρας καὶ γυναῖκας, προσέτι δὲ ἵππους καὶ ἡμιόνους, ὄνους καὶ καμήλους, βόας καὶ πρόβατα ἀναριθμήτα.» Περὶ δὲ αὐτοῦ τοῦ Ἐζεκίου λέγει «ἐκλείσα αὐτὸν εἰς τὴν πόλιν του, ὡς πτηνὸν εἰς κλωβίον, κτίσας πύργους περὶ τὴν πόλιν ὅπως περικυκλώσω αὐτὸν καὶ ὑψώσας χῶματα κατὰ τῶν πυλῶν ὅπως ἐμποδίσω τὴν διαφυγὴν του. Τότε ἐπέπεσεν ἐπὶ τὸν Ἐζεκίαν ὁ φόβος τῆς δυνάμεως τῶν ὀπλων μου καὶ ἐπεμψεν ἔξω τοὺς ἄρχοντας καὶ τοὺς πρεσβυτέρους τῶν Ἱεροσολύμων μετὰ τριάκοντα ταλάντων χρυσοῦ καὶ ὀκτακοσίων ταλάντων ἀργύρου, καὶ διὰφόρων ἄλλων θησαυρῶν, πλουσίου καὶ μεγάλου φόρου. Πάντα ταῦτα», προσθέτει «ἐπέμφθησαν πρὸς ἐμὲ εἰς Νινευῆ, τὴν ἑδρὰν τῆς διοικήσεώς μου, τοῦ Ἐζεκίου πέμψαντος αὐτὰ ὡς φόρον, καὶ ὡς σημεῖον ὑποταγῆς εἰς τὴν δυνάμιν μου.» Ἐν τοῖς ὁποίοις ἔχομεν τὴν Ἀσσυριακὴν ἐκδοσιν τῶν ἐν τῇ Δ'. τῶν Βασιλειῶν (κεφ. ιζ'. στιχ. 7, 13 καὶ 14) ἀναφερομένων. Μετὰ τὰ πράγματα ταῦτα ἐνῶ ἦτο φυσικὸν νὰ προχωρήσωσιν οἱ Ἀσσύριοι κατὰ τῆς Αἰγύπτου καὶ νὰ κυριεύσωσιν αὐτὴν ἀνεξήγητως πως αἱ ἐπιγραφαὶ παύουσιν καὶ δὲν ἀναφέρουσιν ἐπὶ τριάκοντα ὅλα ἔτη ἐκστρατείας εἰς ταῦτα τὰ μέρη. Τὸ ἀνεξήγητον τοῦτο ἐξηγεῖ ὁ Ἡρόδοτος ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν ἱστοριῶν (141) καὶ ἡ Γραφή ἐν Δ'. Βασιλειῶν (ιβ'. 36, 37) ὅπου λέγεται ὅτι θαυμαστῶς πως ὁ στρατὸς τοῦ Σενναχερίβ κατεστράφη. Πλὴν οὗτος δὲν ἐπέτρεψε νὰ γραφῆ τὸ τοιοῦτον ὡς οὔτε ὁ μέγας Ναπολεὼν ἐπέτρεψε νὰ γραφῶσι τὰ

περὶ τῶν ἐν Νείλω, Ἀβουκίρ, Λειψία καὶ Ταλώζη μαχῶν, εἰς ἃς ἠττήθη, ἐπὶ ὧσιν ἀνείγειρε μνημείων.

Κατὰ τὴν Δ'. τῶν Βασιλειῶν (19'. 37) καὶ τὸν Ἡσαίαν (λζ'. 38) διάδοχος τοῦ Σενναχερίβ λέγεται ὁ υἱὸς τοῦ Ἐσαραδδῶν. Οὗτος κατὰ τὸν Ἀσσυριακὸν «κανόνα» ἐβασίλευσε μετὰ τὸν πατέρα του ἀπὸ τὸ 681 ἕως 668 π. Χ. καὶ ἔφερε κατὰ τὰς ἐπιγραφὰς τὸν τίτλον τοῦ βασιλέως «τῆς Ἀσσυρίας καὶ Βαβυλωνίας.» Μεταξὺ τῶν εἰς αὐτὸν ὑποτελῶν φόρου βασιλέων συγκαταριθμεῖται καὶ ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰούδα Μανασσῆς. Πλὴν ὀλίγαι μόνον τῶν ἀναφερουσῶν τὰς πράξεις τοῦ Ἐσαραδδῶν ἐπιγραφῶν μέχρις ἡμῶν διεσώθησαν.

Τὸν Ἐσαραδδῶν διεδέχθη ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀσοῦρ-βανί-πάλ ἢ Σαρδανάπαλος, ὅστις ἐβασίλευσεν ὡς εἰκάζεται μέχρι τοῦ 647. Οὗτος, κατὰ τὰς ἐπιγραφὰς, πολεμήσας εἰς πολλὰ μέρη ὑψώσε τὴν δύναμιν τῆς Ἀσσυρίας εἰς τὸν ὑψιστον βαθμόν· οὗτος ὑπέταξε τὴν Σουσιανὴν καὶ μέγα μέρος τῆς Ἀραβίας, ἐκυρίευσεν ἐπὶ τινα καιρὸν τὴν Αἴγυπτον καὶ ἔφερε τὰ τροπαιοῦχα τῶν Ἀσσυρίων ὅπλα εἰς Καππαδοκίαν καὶ Φρυγίαν. Γύγης ὁ τῶν Λυδῶν βασιλεὺς φαίνεται ὅτι ἐπλήρωσεν εἰς αὐτὸν φόρον. Εἰς τὰς Γραφὰς ὁμοῦ οὐδεὶς περὶ αὐτοῦ γίνεται λόγος καθότι ὁ Μανασσῆς σωφρονισθεὶς ἀπὸ τὸ πάθημα τὸ ὁποῖον ἐπὶ τοῦ Ἐσαραδδῶν ἔπαθε (Βασ. Δ'. λγ'. 11) ἔμεινε πιστὸς ὑποτελὴς τοῦ Σαρδανάπαλου. Μετὰ τούτου τοῦ βασιλέως ἐκλείπουσι καὶ αἱ Ἀσσυριακαὶ ἐπιγραφαί, αἵτινες ἀρχίζουσαι, ἀπὸ Σαλμανασάρου τοῦ πρώτου, 1230 π. Χ. παύουσι μετὰ τὸν Σαρδανάπαλιν 650 π. Χ., περιλαμβάνουσιν ἐξακοσίων εἴκοσιν ἐτῶν χρονικὸν διάστημα, διευκρινίζουσι τὴν ἱστορίαν, τὴν πολιτικὴν γεωγραφίαν, περιγράφουσι τὰ ἦθη, τὰ ἔθιμα, τὴν θρησκείαν τῶν ἐθνῶν καὶ τῶν ἐποχῶν ἐκείνων, καὶ ἐνὶ λόγῳ ἀποτελοῦσι φιλολογοῦσαν ἢτις ἐπὶ τὸσαῦτα ἔτη διαμείνας τεθαμμένη ἦλθε τέλος εἰς φῶς ὅπως μαρτυρήσῃ καὶ περὶ τῆς ἀληθείας τῆς ὑπὸ πολλῶν ἐπιβουλεωμένης θρησκείας.

ΑΝΑΛΕΚΤΑ.

— Τὰ ἀρχαιότατα τῶν σωζομένων χειρογράφων εἶναι γεγραμμένα ἀνευ τόνων, στίξεως καὶ διαστημάτων μεταξὺ τῶν λέξεων.

Μόλις μετὰ τὸν ἑννατον αἰῶνα οἱ ἀντιγραφεῖς ἤρχισαν ν' ἀφίνωσι διάστημα μεταξὺ τῶν μερῶν τοῦ λόγου.

— Αἱ μέλισσαι εἶναι καθ' ὑπερβολὴν αἰσθητικαὶ εἰς τὰς μεταβολὰς τῆς ἀτμοσφαιρας. Καὶ αὐτὴ ἡ διάβασις πυκνοῦ νέφους ἔμπροσθεν τοῦ ἡλίου τὰς βιάζει νὰ κρυφθῶσιν εἰς τὰς κυψέλλας τῶν· ὅτε δὲ πνέει ἄνεμος ἀνατολικός, ὅσον καθαρὸς καὶ ἀν ἦναι ὁ οὐρανός, αἰσθάνονται εἶδος ρευματικῆς ἀνησυχίας καὶ καταφεύγουσιν εἰς τὰ κηψέλλια.

— Ἡ μακρυτάτη ἐν τῷ κόσμῳ διώρυξ εὐρίσκεται ἐν Κίνα. Αὕτη διασχίζει χώραν δύο χιλιάδων ἀγγλικῶν μιλίων καὶ διέρχεται διὰ τεσσαράκοντα καὶ δύο πόλεων. Ἡ κατασκευὴ τῆς ἤρξατο γὰρ τὴν δεκάτην ἑκατονταετηρίδα.

— Κινεζικὰ ἐπισκεπτήρια. Τὰ ἐπισκεπτήρια τῶν Κινέζων εἶναι πράγματι περίεργα. Ἀποτελοῦνται ἀπὸ ὑπερμέγεθες φύλλον λαμπροῦ πορφυροῦ χάρτου, φέροντος γεγραμμένον μετὰ μεγάλα γράμματα τὸ ὄνομα τοῦ κτήτορος αὐτοῦ. Ὅσον χονδρὰ εἶναι τὰ γράμματα τόσον εὐγενικώτερον θεωρεῖται. Εἰς καθ' ὑπερβολὴν μεγάλας περιστάσεις ὁ χάρτης ἐκεῖνος διπλόνεται δεκάκις τὸ δὲ ὄνομα γράφεται εἰς τὴν πρὸς τὰ δεξιὰ κάτω γωνίαν προταττομένων αὐτοῦ λέξεων ταπεινοτικωτάτων ὡς «ὁ μωρότατος ἀδελφός σου» «ὁ ἀνάξιος φίλος σου ὅστις κύπτων τὴν κεφαλὴν σὲ προσκυνεῖ» κτλ. κτλ. Εἶναι δὲ συνήθεια νὰ ἐπιστρέφονται τὰ ἐπισκεπτήρια ταῦτα εἰς τοὺς πέμποντας αὐτὰ, καὶ δικαίως, διότι τόσον δυσκόλως γίνονται ὥστε εἶναι ἀδύνατον νὰ μοιράζωνται.

ΕΠΗ ΧΡΥΣΑ.

Μόνον ἀληθὲς θάρρος εἶναι τὸ θάρρος ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον βασίζεται ἐπὶ τῆς συνειδήσεως καὶ τὸ ὁποῖον οὐδεὶς δύναται νὰ καταβάλῃ.

Ὁ ἄριστος τοῦ ζῆν τρόπος εἶναι νὰ ἐξελίξη τις ἀπ' αὐτοῦ θλίψεις καὶ ταραχὰς τὰς ὁποίας ἀδυνατεῖ νὰ θεραπεύσῃ λυπούμενος. Πᾶν ὅ,τι ἐγείνεται ἀνήκει ἤδη εἰς τὸ παρελθόν, τὸ ὁποῖον ἀνεπιστρεπτὶ πλέον παρήλθεν. Ὁ φρόνιμος δὲν βασανίζεται διὰ πράγματα τὰ ὁποῖα πλέον δὲν ξεγίνονται· ὡς οὔτε φέρει εἰς τὸ παρὸν φόβους οἱ ὁποῖοι ἀνήκουσιν εἰς τὸ μέλλον, τὸ σκοτεινὸν καὶ ἀβέβαιον.